

ΕΜΠΡΟΣ ΠΑΙΔΙΑ!

Ἐμπρὸς παιδιὰ ! τῆς μάχης ἐσήμανεν ἡ ὥρα.
Στὸν ὄμο τὸ τουφέκι, στὸ χέρι τὸ σπαθί
Καὶ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καθεὶς ἄς πάρῃ φόρα
Στὰ Γιάννενα στὸ Βῶλο πετώντας νὰ βρεθῇ.

Κανεὶς δὲν μένει πίσω ἀπὸ αὐτὴ τὴ μάχη,
Κανεὶς δὲν ἐξαιρεῖται, κουτσός, στραβός, κουλός,
Λιγοῦρα ἂν τὸν πιάνῃ ἢ βήχας ἢ συνάχι,
Ἄδύνατος ἂν εἶναι, ἢ εἶναι παχουλός !

Μονογενὴς ἂν τύχῃ, ὁμογενὴς ἀκόμα
Πατέρα ἂν δὲν ἔχῃ, ἢ ἔχῃ καὶ πολλοὺς...
Καμμιά γοργὰ μητέρα μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα,
Ἐικοσι φθάνει χρόνους νὰ ἔχῃ στρογγυλοὺς.

Ἐξήντα χιλιᾶδες ! θεὲ μου, τί ἄσκέρι
Στὴν Ἠπειρο στὴν Ἄρτα ἂν πέσῃ νηστικὸ
Σταῖς κότταις στὰ κατοίκια τί φοβερὸ μαχαίρι...
Καὶ δὲν θὰ μείνῃ ἓνα ἀρνὶ σὲ φτωχικὸ.

Γιὰ μιὰ στιγμή πῶς εἶμαι μοῦ φαίνεται στὴ μάχη,
Πῶς Ἕλληνες καὶ Τοῦρκοι στέκονται ἀντικρῶ
Πῶς μυστικὰ σιωπαίνουν δένδρα βουνά, καὶ βράχοι
Καὶ τσιμουτιὰ δὲν βγάζουν μεγάλοι καὶ μικροί.

Πῶς ἄξαφνα βροντᾶει ἓνα καλὸ τουφέκι
Καὶ χίλια ἄλλ' ἀστράφτουν τουφέκια φλογερά,
Πῶς τῆς Τουρκίας τ' ἄσκέρι μὲ τῆς Ἑλλάδος μπλέκει
Καὶ σφάζονται καὶ σφάζουν τὰ δύο στὰ γερά.

Πῶς μέσα στοῦ πολέμου τὴν τόση ἀνεμοζάλῃ
Σοῦ σφίγγουν ἓνα ὀβούζι στὴν κεφαλὴ ζεστὸ
Πῶς μένει αὐτὸ στὴ θέσι ποῦ ἦταν τὸ κεφάλι
Καθὼς εἰς τὸ μπιλιάρδο ὅταν τραβᾷς **κλαυστό**.

Μοῦ φαίνεται καὶ σκλάβους πῶς πιάνουμε ἀκόμα.
Πῶς φεύγουνε οἱ Τοῦρκοι στὴ νίκη μας δειλοὶ
Πῶς ἀπὸ τὰ κορμιά τους στὴ γῆ ἀπλώθη στρώμα
Κ' ἐμεῖς σ' αὐτὸ πατοῦμε καθὼς εἰς τὸ χαλί.

— Τώρα ἄς μετρηθοῦμε ! κράζει μοῦ φαίνεται ἓνας
Μέσα στὸ στράτευμά μας λεβέντης γελαστός·
Μετροῦν... ἄπ' τοὺς δικούς μας νεκρὸς δὲν εἶν' κανένας
Ἄπὸ τοὺς Τοῦρκοις ἓνας δὲν ἔμεινε σωστός.

Ἐμπρὸς παιδιὰ ! τῆς μάχης ἐσήμανεν ἡ ὥρα
Στὸν ὄμο τὸ τουφέκι, στὸ χέρι τὸ σπαθί
Καὶ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καθεὶς ἄς πάρῃ φόρα
Στὰ Γιάννενα στὸ Βῶλο πετώντας νὰ βρεθῇ.

De Cock.

οὗς εὐρίσκονται εἰς παρομοίαις ἐκστάσει. Ἐβασίλευεν ἡ ἁρμονία ἐντὸς αὐτῆς ἄλλ' οὐχὶ ἡ σοβαρὰ ἐκείνη ἁρμονία, ἥτις ἐπιβάλλει τὸν σεβασμὸν καὶ ἀναγκάζει τὸν λαλοῦντα νὰ χαμηλώσῃ τὴν φωνὴν, ἄλλ' ἡ ἁρμονία μετὰ τῆς χάριτος, καὶ τῆς κομψότητος, ἥτις ἐξεγείρει τὴν ἡδυπάθειαν. Τὰ διπλᾶ παραπετάσματα τῶν παραθύρων ἦσαν πρὸς τὸ ἔξω μὲν μέρος ὑπὸ λεπτοῦ λευκοῦ μεταξίνου ὑφάσματος, τὸ ὅποιον ἐκόσμου ὠραῖοι χρυσοὶ κροσσοί, τὸ δὲ ἔσωθεν ἐξ ὠραίου βαθέως ἐρυθροῦ κατηφῆ, πολύτιμος τάπης ἐκάλυπτε τὸ σανίδωμα τῆς αἰθούσης ἔργον τοῦ Gobelins, ὅπου ἦτο ἡ ἱστορία τῆς Λήδας καὶ τοῦ κύκνου. Ἐπὶ ὠραίων πλεκτῶν ἀνοθοφύων ἦσαν ὠραῖα εὐώδη ἄνθη καὶ πολύτιμοι καμέλια, ἐπὶ τῆς τραπέζης δύο βάζα ἐκ ποσελάνης ἐκ τῶν ἐργοστασίων τοῦ Sèvres. Τὴν δὲ ἀνημμένην θερμάστραν ἐκάλυπτον ἄλλαι γάστραι μὲ ἄνθη. Δύο ἀνάκλιτρα ἐκατέρωθεν τοῦ αὐτοῦ χρώματος καὶ ὑφάσματος μὲ τὰ ἔσωτερικὰ παραπετάσματα καὶ μὲ τὰς δύο περὶ τὴν στρογγύλην τράπεζαν ἔδρας συνεπλήρουν τὸν στολισμὸν τῆς ἰδιαίτερας ταύτης αἰθούσης.

Ἐκεῖ ἔμεινε ρεμβάζων ὁ Ἐδουάρδος ἐπὶ τῆς μιᾶς παρὰ τὴν τράπεζαν ἔδρας, ἕως οὗ μία θύρα ἠνοιχθῆ καὶ εἰσελθῆν ἡ Κόμησσα.

Προσεποιοῦντο ὅτι ἦτο ἀτημέλητος ἀκόμη· καὶ ὅμως πόσον εἶχεν ἐπιτηδεύσει τὸ ἀτημέλητον ἐκεῖνο ! Μόλις εἰ-

σῆλθε καὶ ἄρωμα γλυκὺ νέον διεχύθη εἰς τὴν αἴθουσαν· εἰς τὸν συρισμὸν τῆς μεταξίνης ἐσοῦτος ὁ Ἐδουάρδος ἐφρικίασεν. Ἀγνωστόν τι προαίσθημα εἶχε καταλάβει αὐτόν. Ἠγέρθη καὶ ἐχαιρέτισε τρέμων καὶ βλέπων τὸ ἔδαφος ὡσεὶ φοβούμενος μὴ διασταυρώσῃ τὰ βλέμματά του μὲ ἐκεῖνα τῆς Κομήσσης. Ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ρίψῃ ἐπ' αὐτῆς κρύφιον βλέμμα, ὅπότεν λαμβάνουσα τῆς χειρὸς του μὲ καίουσας χεῖρα τὸν παρεκάλει νὰ καθῆσθαι.

Ἦτο ὑπὲρ ποτε ὠραία ἡ Κόμησσα Λανέσκη ! Ἦρχισε νὰ προαισθάνηται ἀδυναμίαν καὶ νὰ φοβῆται διὰ τὸ μέλλον ὁ Ἐδουάρδος καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν. Ἦτο ἔτοιμος νὰ ζητήσῃ συγγνώμην... εἶχε προσχεδιάσει τὴν διακιολογίαν του καὶ ὅμως δὲν ἠδυνήθη νὰ συνέλθῃ... νὰ προφέρῃ λέξιν μίαν.

Ἡ Κόμησσα Λανέσκη, ἥτις ἐμάντευε τὴν στενοχωρίαν του τῷ ἀπέτεινε πρώτη τὸν λόγον.

— Μαντεύετε ἴσως, κ. Ἐδουάρδε, τὴν αἰτίαν, δι' ἣν σας προσεκάλεσα. Ἡ ἐπιστολὴ, τὴν ὅποιαν μοι ἀπηυθύνετε, ἦτο ἀληθῶς κολακευτικὴ δι' ἐμὲ, ἀλλ' ἐπεθύμουν νὰ μάθω τὸ αἴτιον τῆς τοσοῦτον ἀποτόμου ἀναχωρήσεως, τὸ ὅποιον ἐν τῇ ἐπιστολῇ ἐκείνῃ μοι ἀπεκρύψατε.

Ἐδουάρδος εἰσώπα· ἡ Κόμησσα ἐξηκολούθει.

— Δύνασθε πρὸς ἐμὲ νὰ εἴπητε τὰ πάντα. Ἄ ! ἐπεθύ-